

[Finansministeren.]

medlem mener, det i begge tilfælde kan være en fordel at have skatterne uden for pristallet. Jeg har før givet udtryk for — det er vel også det, det ærede medlem har lagt mærke til — at det i relation til finanspolitikken på kortere sigt nok vil være en betydelig lettelse, om skatterne holdes uden for pristallet. Derimod tror jeg, det ærede medlem i nogen grad tager fejl med hensyn til den ændrede fordeling mellem staten og den private sektor af de ting, der dækkes gennem skatter. Det vil nemlig være sådan, at hvis en betydelig større del indgår under statens område — et problem, som jeg iøvrigt ikke skal tage stilling til her — må man regne med, at budgetterne vil ændres, efterhånden som dette finder sted. I det hele taget synes det ærede medlem at overse den forskel, der er mellem ændringerne i den totale skattebyrde og den måde, hvorpå disse ændringer finder udtryk i pristalsfamiliens skatteudgifter. Men det er noget helt andet. Det er slet ikke givet, at pristalsfamiliens skatteudgifter vil bevæge sig parallelt med ændringerne i den totale skattebyrde. I det hele taget er der langt flere problemer forbundet med dette emne, end der er kommet til udtryk såvel i det ærede medlems udtalelser som — hvilket ikke må opfattes som en kritik af lønningskommissionens arbejde — i lønningskommissionens betænkning. Men det er jo ikke det, der er det afgørende, når det kommer til stykket. Det afgørende er det mere politiske spørgsmål, hvor stor betydning det vil have, om man holder skatterne uden for pristallet eller ej. Her har det ærede medlem anført, at man tidligere har haft to pristal, og så vidt jeg forstår, tænker det ærede medlem på udgiftstallet fra 1919 til 1946. Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at i denne periode — når man bortser fra slutperioden, særlig krigstiden — var dyrtidsreguleringen ikke nær så omfattende og i flere år slet ikke bragt i anvendelse på det private arbejdsmarked, så man kan heller ikke helt analogisere det, der fandt sted dengang, med det, der har fundet sted efter anden verdenskrig.

Men dernæst vil jeg gøre det ærede medlem opmærksom på, at jeg nærer nogen tvivl om, hvorvidt man kan pålægge ar-

bejdsmarkedets parter at bruge et bestemt pristal. Jeg har ikke nægtet, at lovgivningsmagten kan pålægge dem det, men jeg er stærkt i tvivl om, om der er nogen fornuft deri. Men i hvert fald er det højst urimeligt — det er også det, de konservative har givet udtryk for — at tjenestemændene skal have deres løn reguleret efter et særligt pristal; ikke et særpristal, som det ærede medlem hr. Alfred Jensen sagde, men et særligt pristal. Det, det drejer sig om, er vel nok at have et ensartet pristal for hele arbejdsmarkedet. Derfor, hvis det ærede medlem hr. Henry Christensen vil ud af den vanskelighed, som han er kommet i med hensyn til tilslutning til de forslag, som er fremsat, tror jeg, han skulle overveje, hvilke muligheder der foreligger for at få alle til at slutte op om samme pristal. Det tror jeg i højere grad kan ske ved at prøve at overbevise folk end ved at prøve at tvinge dem til det.

Det andet spørgsmål, der har været drøftet, er spørgsmålet om den fremtidige pensionsordning og i forbindelse dermed spørgsmålet om, hvor mange tjenestemænd vi skal have. Jeg har forstået, at der er almindelig tilslutning til, at de, der i dag er tjenestemænd, skal pensioneres; der har også været almindelig tilslutning til, at pensioneringen skal finde sted på den måde, som her er foreslået. Man kunne så spørge, om der så er så megen grund til at ændre pensionsreglerne, hvis de kun skulle gælde for dem, der allerede i dag er tjenestemænd. Man kunne sige: vi har haft nogle pensionsregler i en årrække, og efterhånden sker der en afvikling af det antal, der i dag er tjenestemænd, og hvorfor skal man så diskutere det så meget? Her er der imidlertid en sammenhæng: i jo højere grad man mener det nødvendigt at have en betydelig tjenestemandssstand, des vigtigere er det at drøfte, hvordan pensionsordningen skal se ud. Der er det, jeg synes at det ærede medlem hr. Henry Christensen og mange andre ganske har overset, at baggrunden for kritikken af tjenestemændenes pensionsforhold bygger på forhold, der i mindre og mindre grad er til stede. Her tænker jeg på to ting. Den ene er, at den øvrige befolkning i højere og højere grad er ved at blive — og i højere grad i øvrigt ønsker at blive — pensioneret på en noget lignende måde som statstjene-